

λος άνθρωπος, θα μπορούσε ίσως να συγκινηθεί —θά ήταν, ίσως, ικανός να διακρίσει. Τώρα, όμως, η καρδιά του είχε γίνει πέτρα, σαν τις πέτρες τις βαριές της φυλακής, τις μαυρές, τις ύγρες, τις φαγομένες, αυτές που δεν τις βλέπει ποτέ ήλιος, κι είναι γιομάτες μοιχλά και σιά...
Κι' άρχισε πάλι να περπατάει. Πού πήγαινε;
"Ο δρόμος ήταν όλο ηλεκτρισμό. Τα τραίνα και τ' αυτοκίνητα περνοσαν, φορτωμένα κόσμο. Χωρίς να καταλάβει, είχε πλησιάσει προς τα κέντρα.

"Έκοψε τότε σε μιιά πάροδο, και σε λίγο ξαναβρέθηκε στις μακρινές τις συνοικίες. Κάθισε σ' ένα καφενεδάκι. 'Επειδή άκουσε μιιά διπλανή παρσα, που γύρευε καφέ, παράγγειλε κι' αυτός καφέ, αν και δεν είχε όρεξη για τίποτε.

Τη στιγμή που τον παράγγειλε, άκουσε τον ήχο της φωνής του. Τού φάνηκε παράφωνη και ξένη, σα να μιλούσε κάποιος άλλος δίπλα του. "Απ' τού προφί, που είχε βγει απ' τη φυλακή, δεν είχε μιλήσει με κανένα. Είχε άκομα στ' αυτιά του τα τελευταία λόγια, που του είχε πει ο κυριός διευθυντής των φυλακών: —"Προσπάθησε να γίνεις καλός άνθρωπος..."

Καλός άνθρωπος! Τι θά πει αυτό; Γύριζε και ξαναγύριζε αυτά τα λόγια μέσα στο μυαλό του, αυτά τα λόγια που δεν είχαν χαμιά έννοια. Κι' όμως, εκείνος που τα είχε, κάτι ήξευρε. Φαίνεται, όμως, πως κι' αυτός, μιλούσε άλλη γλώσσα.

"Ήπιε τον καφέ του, και σηκώθηκε. Ίσως προς την αντίθετη μεριά. Έφτασε ως τα τελευταία σάτια.

Και τότε μόνος, μέσ' στην ήσυχία, έφημος, έφημος και χαμένος στο διάστημα, καθώς κοιτούσε τη γαλήνη τ' ουρανού, ένιωσε να τον παίρνει το παράπονο.

Θυμήθηκε το μακρινό κελί του, τού στενού και σκοτεινού διαδρόμου — κι' έπειτα τού μεγάλου τού προαύλιου, με τον ψηλό τον τοίχο γύρω — γύρω, και με τα τρία χαμηλά κτιριασάκια. Θυμήθηκε τις πέντε σκαλιές, και τους φαντάσους που φύλαγαν μέρα-νύχτα — κι' η καρδιά του οράμισε με μιάς.

"Έτρεξε τότε, μέσ' στη νύχτα, σαν τρελλός. "Οι' αυτά, μέσα στο σκοτάδι, που τραβούσε, τού φαινόταν τόσο μακριά, σα να τον χώριζε κάποια μεγάλη άδυσος, που δε θά ήταν ικανός ποτέ να την περάσει...
"Έβγαλε τότε πάλι τα παπούτσιά του, για να μπορεί να τρέξει πιο καλά — και τούβαλε στα πόδια, μέσ' στη νύχτα, κινηγημένος απ' την πολιτεία, σαν ένας πανικόβλητος δουπέτης, που τήχει σκάσει απ' τη φυλακή, και τρέχει, τρέχει στην ελευθερία, με τον καιμό ποτέ να φτάσει στους δικούς του, και να πέσει μέσ' στην άγκαλιά τους, που τόσα χρόνια την είχε στερηθεί...

Και τού προφί, που η γυναίκα του φύλακα βγήκε στην πόρτα να σκοκιάσει, είδε έναν άνθρωπο να κάθεται στο πεζούλι.
Στην άρχη δεν τον κατάλαβε. "Ελεϊτα, όμως, τον γνώρισε.
—Μιά! Έκαμε, τι θές εδδ;...
"Έκείνος σήρασε τα μάτια, και την κοίταξε. Κ' έπειτα πάλι τα χαμήλωσε, σαν ένοχος.
Τού λέει μ' άπορία:
—Μά πως! Δεν έφηνες άκόμα;...
"Έκείνος κοκίνησε τους ώμους, και γύρισε τού κεφάλι κατά πέρα.
Τής λέει:
—Πού να πάω;
Και κοίταξε ψηλά, τη φυλακή.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΥΘΟΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Κάποιος έξυπνος Κεφαλλονίτης άντάμωσε μιιά μέρα στο δρόμο ένα χωριό που πήγαινε τού τού γαϊδαρό του φορτωμένο γυαλιά. Παρακάλεσε τότε τού νοικοκύρη του να τού έπιτρέψει να πή δυό λόγια στ' αυτί τού γαϊδαρού του. "Ο χωριός τού έδωσε την άδεια κι' ο Κεφαλλονίτης σκιδώντας τάχα να μιλήσει στο γαϊδαρό τού πέταξε με τρόπο στ' αυτί ένα αναμμένο τσιγάρο. "Ο γαϊδαρός σε λίγο άρχισε να ητθά και δεν άφησε γερό ούτ' ένα απ' τα γυαλιά που βαστούσε στη άρχη του. "Ο χωριός έπειτα απ' αυτή τη ζημιά πήγε στο δικαστήριο και κατήγγειλε τού δρόστη. Την ήμερα της δίχης, όταν ήρθε η σειρά του ν' απολογηθεί, ο έξυπνος Κεφαλλονίτης είχε τά έξης:
—"Εγώ, σιόρ δικαστή μου, δεν ήθελα να κάμω κανένα κακό. Είπα μονάχα στο γαϊδαρό πως ο άφεντικός του τά παντρευτή κι' αυτός άρχισε να πηδάη απ' τη χαρά του. Αυτόουνο είχε όλο τζόγια μου!..

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιά τη δημιουργία της γυναικός ύπαρχουν άπειρες παραδόσεις. Δημοσεύσαμε ως τώρα άρκετές. Σήμερος έπαρσάμενος πάλι χάριν σας μιιά άνομη Ίνδικη, χαρακτηριστική και χαριτωμένη.

Στην άρχη έπαισε ο θεός Τθάτσοτι στον άντρα. "Όταν όμως θέλησε να πλάσει και τη γυναίκα, άνακάλεσε ότι είχαν σωθή όλα του τα υλικά και ότι δεν είχε πειά άρκετό υλικό για να δημιουργήσει τη γυναίκα. "Ο Τθάτσοτι έμεινε πολύν ώρα σκεπτικός, μιιά ύστερα πήρε την άπόφασί του κι' άρχισε τη δουλειά του. Έπλησε την στρωγγυλάδα τού φεγγαριού, τις κωματιστές γραμμές τού φειδιού, την τρομοιλία τού χορταριού, την ελλυγισία τού καλαμιού, την βελουδένια άπαλάτητα τού λουλουδιού, την λεπτότητα τού φύλλου, τού βλέμμα τού έλαφιού, την παιχνιδιάρικη ζωηρότητα της άχτίνας τού ήλιου, τού δάκρυα τών συννεφών, την άσπαιδια τού άνέμου, την δειλία τού λαγού, την φιλαρέσκεια τού παγονίου, την σκληρότητα τού διαμαντιού, την γλυκύτητα τού μελιού, την άγριότητα της τίγρης, τη ζέση της φωτιάς, τού κρύου τού πάγου, την φιλαντία της κίσσας και τη γλυκειά φωνή τού άηδονιού, κι' από όλα αυτά έδημιούργησε τη γυναίκα!..
"Όταν τού έργο του βγήκε τελειωμένο μέσα από τά χέρια του, τού χάρισε στον άντρα.

"Όκτώ μέρες άργότερα ήρθε ο άντρας στον Τθάτσοτι και τού είπε:

—Κύριε, τού πλάσμα που μου χάρισες μου δηλητηριάζει τη ζωή μου. Μιλάει άκατάσταστα και με κάνει να χάνω την ώρα μου. Κλαίει με τού παρμιζό. Είναι άδιάστατα άφροστο. "Ηρθε για να σε παρακαλέσω να πάρης πίσω τού δόφο σου. Δεν μπορώ να έξοκολήσω να ζω με τη γυναίκα.

Και ο Τθάτσοτι άκουσε την παράκληση τού άντρος και πήρε τη γυναίκα πίσω.

Σάν πέρασαν άλλες όκτώ μέρες, παρουσιάστηκε πάλι ο άντρας στον πλάστη του, γονάτισε μπροστά του και τού είπε:

—Κύριε, η ζωή μου είναι έσημη από τότε που σου έδωσα πίσω τη γυναίκα. Δεν μπορώ να έξοκολήσω τη σέμη μου απ' αυτήν. "Όλη την ώρα έχω μπροστά τού μάτια μου τού χαμόγελό της και συλλογίζομαι πόσο ευτυχισμένος μ' έκαναν τά χάδια της και τά τρυφερά της λόγια.

Και ο Δημιουργός έδωσε πίσω τη γυναίκα στον άντρα.

Μόλις όμως πέρασαν τέσσαρες ήμέρες παρουσιάστηκε και πάλι ο άντρας μπρος στον Τθάτσοτι.

—Κύριε, είπτε, έκανα και πάλι τη δοκιμή, αλλά είδα ότι η γυναίκα που δημιούργησες για χάρι μου είναι η δυστυχία μου. "Η στενοχώριε και η πίκρα που μου δημιουργεί, είναι μεγαλύτερες από τις άπολαύσεις που μου χαρίζει. Πάρε την πίσω, Κύριε.

"Η ύπομονη όμως τού Τθάτσοτι είχε πειά έξαντληθή.

—Φύγε, φώναξε, και βγάλε τα μόνος σου πέρα, όπως νομίζεις καλύτερα. "Εγώ δεν την ξαναπαίρνω πίσω!

"Ο άντρας όμως άπάντησε:

—"Αχ, εγώ ο δυστυχισμένος! Δεν μπορώ να ζήσω μαζί με τη γυναίκα, αλλά και χωρίς αυτή δεν μπορώ πειά να κάνω. Τι θά γίνω ο άμοιρος;...
Μά ο θεός Τθάτσοτι είχε γύρισε τις πλάτες του και δεν τούδωκε καμιά άπόκριση...

Μά ο θεός Τθάτσοτι είχε γύρισε τις πλάτες του και δεν τούδωκε καμιά άπόκριση...

ΠΙΚ-ΝΙΚ
ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

"Η γυναίκα τού Τσέχου είναι για την κοκίνα, τού Γάλλου για τού σαλιόν, τού Ίταλού για την κρεββατοκάμαρα και τού Γερμανού για τού σταύλο. (Βοημική παροιμία)

—"Όταν ο Ίταλός καταλάβη ένα νησί θά ίδρύση εκεί εκκλησία, ο Γάλλος λέσχη, ο Άγγλος μαγαζι και ο Γερμανός στρατόν. (Δανική παροιμία)

—"Αν ο Θεός έχοχόταν στη γη, διά έξέλεγε ως τόπο διαμονής του την Ίσπανία και θά έπαρνε για μάγεμο τού βασιλέα της Γαλλίας. (Ίσπανική παροιμία)

—Τόν "Οβρηό τόν γέλασε ο Τσιγγάνος. Τόν Τσιγγάνο τόν γέλασε ο Ρομής. Τό Ρομής τόν γέλασε ο Διάβολος. (Ρωσική παροιμία)

